DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 października 1945 r.

Nr. 25

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO

165.

Dekret

z dnia 29 maja 1945 r.

o zniesieniu Polskiego Instytutu Rozrachunkowego i o zleceniu Narodowemu Bankowi Polskiemu czynności związanych z wykonaniem międzynarodowych umów rozrachunkowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Uchyla się dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o Polskim Instytucie Rozrachunkowym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 582) oraz wydane na podstawie tego dekretu rozporządzenia:

a) Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dnia 8 stycznia 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Zagranicznych o Statucie Polskiego Instytutu Rozrachunkowego (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 34);

b) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 stycznia 1937 r. w sprawie czynności związanych z wykonaniem układu rozrachunkowego niemiecko - polskiego (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 35);

c) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 lutego 1937 r. w sprawie czynności rozrachunkowych związanych z obrotem towarowym polsko - rumuńskim (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 78);

d) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 kwietnia 1937 r. o czynnościach rozrachunkowych związanych z obrotem towarowym i turystycznym polsko - jugosłowiańskim (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 204);

e) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 5 czerwca 1937 r. o czynnościach rozrachunkowych związanych z obrotem towarowym polsko - włoskim (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 336);

f) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 czerwca 1937 r. o czynnościach rozrachunkowych związanych z obrotem towarowym i turystycznym polsko - węgierskim (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 380);

g) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 19 listopada 1937 r. o czynnościach rozrachunkowych związanych z obrotem towarowym polsko - bułgarskim (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 580);

h) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 11 stycznia 1938 r. o czynnościach rozrachunkowych związanych z obrotem towarowym polsko - tureckim (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 28).

Art. 2. (1) Powierza się Narodowemu Bankowi Polskiemu likwidację agend oraz przejęcie majątku Polskiego Instytutu Rozrachunkowego.

(2) Sumy, wpłacone do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego lub na jego rachunki w kraju i zagranicą, przechodzą na Narodowy Bank Polski.

(3) Na Narodowy Bank Polski przechodzą również gwarancje i zabezpieczenia, ustanowione na rzecz Polskiego Instytutu Rozrachunkowego z tytułu rozrachunku z zagranicą.

Art. 3. Minister Skarbu w drodze zarządzeń zleci Narodowemu Bankowi Polskiemu:

(1) czynności związane z wykonaniem umów rozrachunkowych zawartych przez Państwo lub uprawnione instytucje z państwami lub instytucjami zagranicznymi;

(2) zawieranie umów wykonawczych dotyczących techniki rozrachunkowej z instytucjami zagranicznymi oraz wykonanie tych umów;

(3) czynności wynikające z przeprowadzenia obrotu kompensacyjnego i rozrachunkowego z zagranicą.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu, a w zakresie art. 2 — Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1945 r. Nr 25, poz. 147).

166.

Dekret

z dnia 6 czerwca 1945 r.

o dodatku naukowym do uposażenia.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. (1) Ustanawia się z ważnością od dnia 1 kwietnia 1945 r. dodatek naukowy do uposażenia:

1) profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych, docentów i pomocniczych sił naukowych państwowych szkół akademickich,
2) nauczycieli państwowych szkół wyższych nieakademickich,
3) pracowników naukowych państwowych bibliotek, archiwów, muzeów, instytutów badawczych i innych zakładów naukowych.

(2) Minister Oświaty w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami orzeka, którzy spośród pracowników instytucyj, wymienionych w ustępie (1) pkt 3, są pracownikami naukowymi.

Art. 2. Dodatek naukowy wynosi 150% uposażenia wraz z dodatkiem wojennym.

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom: Skarbu i Oświaty.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Oświaty:
Stanisław Skrzeszewski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1945 r. Nr 25, poz. 152).

167.

Dekret

z dnia 12 czerwca 1945 r.

o przeniesieniu własności resztówek majątków rozparcelowanych na spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1) Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do przeniesienia własności resztówek na spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej.

2) Resztówkami w rozumieniu niniejszego dekretu są części pozostałe z majątków rozparcelowanych na podstawie dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13) wraz ze znajdującymi się na nich budynkami i zakładami przemysłowymi, sadami, pasiekami, stawami rybnymi i wszelkim innym urządzeniem oraz inwentarzem.

3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami ustali, po wysłuchaniu opinii zarządu głównego Związku Samopomocy Chłopskiej, imienny wykaz resztówek, wyłączonych spod działania niniejszego dekretu.

Art. 2. 1) Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej przejmują resztówki dla ich zagospodarowania i użytkowania w celach kulturalno-oświatowych, zdrowotnych lub społeczno-wychowawczych.

2) Oddanie resztówki w posiadanie spółdzielni Samopomocy Chłopskiej następuje na wniosek zarządu powiatowego Związku Samopomocy Chłopskiej, skierowany do powiatowego urzędu ziemskiego, na terenie którego znajduje się resztówka, i powinno być dokonane nie później, niż w ciągu jednego miesiąca od dnia złożenia wniosku. Do wniosku dołączyć należy: urzędowy odpis z rejestru spółdzielni oraz uchwałę prezydium powiatowej rady narodowej, wyrażającej zgodę na oddanie resztówki.

Art. 3. Przeniesienie własności resztówek nastąpi za zapłatą. Uzyskane kwoty przelewa się na rzecz Państwowego Funduszu Ziemi.

Art. 4. Wartość gruntu oblicza się według zasad, podanych w dekrecie o przeprowadzeniu reformy rolnej. Wartość przedsiębiorstw, urzą-

dzeń i inwentarza oblicza się według przeciętnych cen z 1938 r. Przy ustalaniu wysokości zapłaty nie uwzględnia się wartości budynków mieszkalnych oraz tych budynków gospodarczych, które nie stanowią części przedsiębiorstw, znajdujących się na terenie resztówki.

Art. 5. 1) Szacunek resztówek ustalają powiatowe komisje szacunkowe w składzie: delegata powiatowej rady narodowej jako przewodniczącego oraz delegatów: powiatowego urzędu ziemskiego, właściwego urzędu skarbowego, zarządu powiatowego Związku Samopomocy Chłopskiej i spółdzielni Samopomocy Chłopskiej, nabywającej resztówkę. Jeżeli na terenie resztówki znajduje się przedsiębiorstwo przemysłowe, w skład komisji wchodzi ponadto powiatowy referent przemysłowy.

2) Oszacowanie resztówki nastąpi nie później, niż w ciągu jednego miesiąca od dnia oddania resztówki w posiadanie, na podstawie szczegółowego opisu. Opis resztówki dokonany zostanie przez delegatów: powiatowego urzędu ziemskiego, spółdzielni Samopomocy Chłopskiej, nabywającej resztówkę, i gminnej rady narodowej. Opis sporządza się w chwili oddania resztówki w posiadanie spółdzielni Samopomocy Chłopskiej.

Art. 6. Zapłatę za resztówkę rozkłada się na 12 równych rat rocznych. Pierwsza rata płatna będzie po upływie jednego roku od dnia objęcia resztówki w posiadanie.

Powiatowy urząd ziemski może jednak przedłużyć termin ten do lat trzech.

Art. 7. 1) Po ustaleniu wysokości zapłaty wojewódzki urząd ziemski wyda nabywającej spółdzielni Samopomocy Chłopskiej orzeczenie, stwierdzające przeniesienie własności resztówki. Orzeczenie stanowi tytuł do przepisania własności w księdze hipotecznej (gruntowej).

2) Orzeczenie o przeniesieniu tytułu własności wolne jest od opłat stemplowych i komunalnych.

Art. 8. 1) Resztówki objęte niniejszym dekretem nie mogą być w całości lub części dzielone, sprzedawane, wydzierżawiane lub zastawiane.

2) W przypadkach gospodarczo uzasadnionych wojewódzki urząd ziemski może udzielić zezwolenia na dokonanie czynności, wymienionych w ustępie poprzednim. Od decyzji wojewódzkiego urzędu ziemskiego strona w ciągu miesiąca od doręczenia może się odwołać do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 9. 1) Jeżeli spółdzielnia nie uiści trzech rat pomimo wezwania do zapłaty w terminie trzymiesięcznym od daty doręczenia wezwania, obowiązana jest zwrócić resztówkę.

2) W razie zwrotu pobiera się tytułem należności za użytkowanie resztówki tenutę w wysokości półrocznej raty za każdy rok użytkowania. Tenuta ta ulega potrąceniu z już wpłaconych rat, reszta zaś, o ile pozostanie, ulega zwrotowi spółdzielni. O ile wpłacone raty nie pokryją należnej tenuty, spółdzielnia powinna pokryć resztującą należność w terminie trzymiesięcznym od daty wezwania do uiszczenia.

3) Do rozstrzygania sporów, wymienionych w ustępie 1 i 2, właściwy jest sąd okręgowy.

4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu może w przypadkach gospodarczo uzasadnionych umorzyć zapłatę za resztówkę (art. 3 i 6) w całości lub w części.

Art. 10. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 11. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Edward Bertold

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1945 r. Nr 27, poz. 162).

168.

Dekret

z dnia 7 lipca 1945 r.

o zniesieniu podatku od olejów mineralnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 252) wraz z późniejszymi zmianami.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1944 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1945 r. Nr 27, poz. 165).

169.

Dekret

z dnia 7 lipca 1945 r.

o uchyleniu niektórych przepisów prawa karnego skarbowego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Uchyla się moc obowiązującą rozdziału szesnastego — naruszenie przepisów o opodatkowaniu olejów mineralnych (artykuły 169—176) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r., zawierającego prawo karne skarbowe (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 581).

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1945 r. Nr 27, poz. 166).

170.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 16 lipca 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie utworzenia Związku Komunalnych Kas Oszczędności Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 71 ust. (3), art. 79 ust. (3) i art. 95 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860) zarządza się, co następuje:

§ 1. (1) Tworzy się jeden dla całego obszaru Państwa Związek Komunalnych Kas Oszczędności Rzeczypospolitej Polskiej, nazywany w dalszych przepisach rozporządzenia „Związkiem".

(2) Siedzibą Związku jest m. st. Warszawa.

(3) Członkami Związku są z mocy prawa wszystkie Komunalne Kasy Oszczędności, działające na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

(4) Związek ma osobowość prawną o charakterze publiczno - prawnym i może posiadać majątek własny, nabywać prawa i zaciągać zobowiązania.

(5) Za zgodą Ministra Skarbu, powziętą w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, Związek ma prawo otwierać i prowadzić oddziały. Terytorialny i rzeczowy zakres działania oddziału ustala regulamin, wydany przez Zarząd Związku i zatwierdzony przez Władzę Nadzorczą.

(6) Władzą Nadzorczą Związku jest Minister Skarbu, działający w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

§ 2. Pieczęć Związku zatwierdzi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

§ 3. (1) Związkowi zleca się wykonywanie bezpośredniego nadzoru nad kasami oszczędności. W szczególności przekazuje się Związkowi uprawnienia następujące:

1) zatwierdzanie zmian statutów kas oszczędności,

2) zatwierdzanie wyborów dyrektorów zarządzających kas oszczędności,

3) zezwalanie w wyjątkowych przypadkach członkom organów i pracownikom kas oszczędności na pełnienie funkcji członków rady nadzorczej, zarządu, komisji rewizyjnej, bądź pełnienie funkcji w charakterze pracow-

nika w innych zakładach i instytucjach kredytowych,

4) zezwalanie na zaciąganie pożyczek krótkoterminowych przez kasy oszczędności,

5) zezwalanie na lokowanie wolnych funduszów kas oszczędności w innych kasach oszczędności,

6) zezwalanie na nabycie lub budowę nieruchomości dla własnego użytku kas oszczędności z funduszów zasobowych i o szczególnym przeznaczeniu,

7) zakazywanie użycia w wyjątkowych okolicznościach części zysków na cele publiczne,

8) zawieszanie w czynnościach organów kas oszczędności, jak również zawieszanie w czynnościach poszczególnych członków rady i dyrekcji kas oszczędności w razie stwierdzenia okoliczności przewidzianych w art. 72 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860), a w związku z tym wydawanie niezbędnych zarządzeń, mających na celu zapewnienie należytego funkcjonowania kas oszczędności,

9) uchylanie i zawieszanie uchwał i zarządzeń organów kas oszczędności, naruszających prawo lub statut albo szkodliwych dla interesu publicznego lub interesu kas,

10) zatwierdzanie planów przeprowadzenia likwidacji, oznaczanie wysokości wynagrodzenia dla likwidatorów oraz wykonywanie nadzoru nad czynnościami, związanymi z przeprowadzaniem likwidacji kas oszczędności.

(2) Decyzje Związku, przewidziane w ust. (1) pkt 2, 6 i 8 powinny przed ich wydaniem uzyskać zgodę Władzy Nadzorczej. Jeżeli Władza Nadzorcza nie zajmie stanowiska co do przedłożonej decyzji w ciągu 14 dni od dnia doręczenia, decyzja uważana będzie za uzgodnioną.

(3) Od decyzji Związku służy kasie odwołanie do Władzy Nadzorczej, wniesione za pośrednictwem Związku w ciągu 14 dni od daty doręczenia decyzji.

§ 4. Związek:

1) wykonuje bezpośredni, zlecony przez Władzę Nadzorczą, nadzór nad kasami oszczędności w granicach i w sposób, przewidziany rozporządzeniem niniejszym,

2) kieruje polityką operacyj czynnych i biernych według zasad i wskazań ustalonych, bądź zatwierdzonych przez Ministra Skarbu,

3) kontroluje działalność kas oszczędności oraz dokonuje rewizji i inspekcji z prawem udziału delegata Związku w posiedzeniach organów kas oszczędności,

4) udziela obowiązujących kasy oszczędności wskazań i instrukcji oraz udziela wyjaśnień we wszelkich sprawach, zleconych przez Władzę Nadzorczą lub w sprawach objętych przepisami, które obowiązują kasy oszczędności,

5) wyraża opinię w sprawach, w których kasy oszczędności zwracają się do Władzy Nadzorczej za pośrednictwem Związku,

6) bada bilanse, preliminarze budżetowe, rachunki zysków i strat z prawem czynienia zmian, składa Władzy Nadzorczej dokładne pisemne sprawozdania z działalności kas oszczędności za rok ubiegły,

7) udziela na żądanie władzom i urzędom państwowym oraz samorządowym informacji oraz opinii w sprawach, dotyczących zakresu działania i ustawodawstwa kas oszczędności,

8) reprezentuje kasy oszczędności i występuje w ich imieniu,

9) wykonuje wszelkie czynności zlecone przez Władzę Nadzorczą lub Ministra Skarbu,

10) prowadzi propagandę w imieniu i na rzecz kas oszczędności w celu szerzenia zmysłu oszczędności.

§ 5. Kasy oszczędności zwracają się do Władzy Nadzorczej za pośrednictwem Związku.

§ 6. (1) Zakres działania władz i organów Związku określi szczegółowo statut, który zostanie wydany przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w ciągu jednego roku od dnia wydania niniejszego rozporządzenia.

(2) Uprawnienia zlecone przez Władzę Nadzorczą w § 3 wykonuje łącznie prezes Związku i dyrektor Związku.

(3) W przypadku nieobecności prezesa lub dyrektora Związku uprawnienia, wymienione w ust. (2) paragrafu niniejszego, przechodzą na ich zastępców. W razie nieobecności zastępców stałych, prezesa Związku zastępować może tylko wyznaczony przez niego członek Zarządu Związku, dyrektora zaś — wyznaczony przez prezesa inspektor Związku.

(4) Do czasu wydania statutu Związku Komunalnych Kas Oszczędności Rzeczypospolitej Polskiej Związek rządzi się statutem, wydanym dla Związku Komunalnych Kas Oszczędności w Warszawie (Monitor Polski z dnia 1 czerwca 1937 r. Nr 122, poz. 188) ze zmianami, wynikającymi z rozporządzenia niniejszego.

§ 7. (1) Statut Związku może przewidywać stanowisko stałego zastępcy prezesa Związku.

(2) Przepisy, odnoszące się do prezesa Związku, odnoszą się również do zastępcy prezesa Związku.

§ 8. (1) Statut Związku może przewidywać stanowisko stałego zastępcy dyrektora, przy czym prawa jego określi statut.

(2) Przepisy dotyczące wyboru dyrektora i zatwierdzenia go przez Władzę Nadzorczą stosują się również do zastępcy dyrektora.

§ 9. (1) Do czasu ukonstytuowania się władz Związku Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej po-

woła Tymczasowy Zarząd Związku w składzie 7 członków, a mianowicie:

1) prezesa Związku, jako przewodniczącego,

2) dwóch osób spośród członków organów ustrojowych związków samorządowych, będących związkami założycielskimi w rozumieniu art. 3 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860),

3) dwóch członków spośród dyrektorów zarządzających komunalnych kas oszczędności,

4) jednego przedstawiciela instytucji bankowej kredytu komunalnego,

5) dyrektora Związku.

(2) Do zakresu działania Tymczasowego Zarządu należą:

a) sprawy przewidziane w § 30 statutu Związku Komunalnych Kas Oszczędności w Warszawie (Monitor Polski z dnia 1 czerwca 1937 r. Nr 122, poz. 188),

b) ustalanie wysokości rocznych składek członkowskich i innych określonych w statucie świadczeń pieniężnych na rzecz Związku oraz nabywanie, zbywanie lub obciążanie nieruchomości Związku, zaciąganie pożyczek i ustalanie budżetu z tym, że każdorazowa decyzja winna uzyskać zatwierdzenie Władzy Nadzorczej.

(3) Na okres działalności Tymczasowego Zarządu Związku nie mają zastosowania przepisy statutu, powołanego w ust. (2) paragrafu niniejszego, dotyczące Walnego Zgromadzenia.

§ 10. Rewizja, kontrola lub inspekcja każdej kasy powinna być przeprowadzona przez Związek co najmniej raz do roku. Sposób i formę dokonywania tych czynności określi regulamin.

§ 11. (1) Rewizji, kontroli i inspekcji dokonywują inspektorzy Związku na zarządzenie dyrektora Związku.

(2) W wyniku dokonanych rewizji, kontroli i inspekcji dyrektor Związku lub jego zastępca wydaje zalecenia rewizyjne, polecenia i instrukcje, bezwzględnie obowiązujące kasy oszczędności.

§ 12. (1) Koszty rewizji, kontroli lub inspekcji, przeprowadzonej na żądanie Władzy Nadzorczej lub z własnej inicjatywy Związku ponosi Związek w ramach swego budżetu.

(2) Koszty rewizji, przeprowadzonej na żądanie kasy oszczędności, ponosi kasa.

§ 13. (1) Kontrolę Związku może sprawować Władza Nadzorcza przez podległe jej organy lub osoby specjalnie do tego upoważnione.

(2) W celu wykonywania bezpośredniego nadzoru nad działalnością Związku, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej mianuje komisarza rządowego oraz jego zastępcę i określi zakres ich praw i obowiązków oraz wyznaczy ich wynagrodzenia.

§ 14. W ciągu dwóch miesięcy od daty wydania statutu przez Władzę Nadzorczą Związek powinien dokonać wyboru władz oraz przedstawić Władzy Nadzorczej wnioski o zatwierdzenie prezesa Związku, stałego zastępcy prezesa, dyrektora i stałego zastępcy dyrektora Związku.

§ 15. (1) Dotychczasowe związki komunalnych kas oszczędności przechodzą w stan likwidacji.

(2) Majątek dotychczasowych związków komunalnych kas oszczędności przechodzi na Związek Komunalnych Kas Oszczędności Rzeczypospolitej Polskiej.

(3) Likwidację dotychczasowych związków komunalnych kas oszczędności przeprowadzi Związek zgodnie z obowiązującymi przepisami na podstawie zarządzeń, wydanych w tym przedmiocie przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 lipca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o związkach komunalnych kas oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 410).

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1945 r. Nr 25, poz. 156).

171.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 4 sierpnia 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 stycznia 1945 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617) zarządzam, co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 stycznia 1945 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe Polskiego Monopolu Tytoniowego (Dz. U .R. P. Nr 2, poz. 6), uzupełnionym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 83), ustęp (5) otrzymuje następujące brzmienie:

„(5) Cygara sprzedawane będą tylko po cenie II kategorii w zł za 1 sztukę:

El Aliento	10.—
Kopernik	8.—
La Pintura	6.—
Ligia	5.—
Cygarillos	4.—".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1945 r. Nr 27, poz. 170).

172.
Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 4 sierpnia 1945 r.

o przesunięciu terminu do składania zeznań do wymiaru nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego.

Na podstawie art. 146 § 1 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134), w związku z art. 7 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72), zarządzam, co następuje:

§ 1. Przewidziany w § 30 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 czerwca 1945 r. w sprawie wykonania dekretu o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 135) termin składania zeznań przez osoby fizyczne, spadki wakujące i osoby prawne do dnia 15 sierpnia 1945 roku, przesuwa się do dnia 15 września 1945 roku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1945 r. Nr 27, poz. 171).

173.
Zarządzenie Ministra Obrony Narodowej

z dnia 25 lipca 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o objęciu obowiązkiem świadczeń rzeczowych wyrobów stanowiących przedmiot monopolu zapałczanego.

Na podstawie art. 1, 46 i 48 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wszystkie przedmioty objęte art. 1 ust. (1) ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r. o Monopolu Zapałczanym (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 45), podlegają z dniem 27 lipca 1945 r. obowiązkowi świadczeń rzeczowych.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 27 lipca 1945 r.

Minister Obrony Narodowej:
w/z. *W. Strażewski.*

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski.

(Przedruk z Dziennika Świadczeń Rzeczowych z dnia 26 lipca 1945 r. Nr 17, poz. 46).

174.
Zarządzenie Pełnomocnika Generalnego R. P. dla ziem odzyskanych

z dnia 28 czerwca 1945 Nr. 307/P. G./45 r.

w sprawie objęcia przez Ob. Wojewodę Poznańskiego w administrację powiatów Ziemi Lubuskiej.

Do Ob. Wojewody Poznańskiego.

Pełnomocnik Generalny dla Ziem Odzyskanych zleca ob. Wojewodzie Poznańskiemu objęcie w administrację powiatów leżących na zachód i północ od granicy Rzplitej Polskiej z 1939 r. Są to powiaty Ziemi Lubuskiej, położone między Odrą, Obrą i Wartą, a mianowicie: Rypin, Cielęcin, Skwierzyna, Wschowa, Międzyrzec, Swiebodzin, Cylichów, Babimost,

oraz część powiatu krośnieńskiego na północ od Odry, które Wojewoda Poznański przejmie ełnomocnika Rządu na okręg Dolnego Śląska oraz powiaty Trzcianki i Piła, które przejmie Wojewoda Poznański od Pełnomocnika Rządu na okręg Pomorza Zachodniego.

Wojewoda Poznański obejmie natychmiast w swoją administrację wyżej wymienione powiaty, przy czym w zakresie administracji tymi powiatami Wojewodzie przysługują uprawnienia Pełnomocnika Okręgowego.

Po przeprowadzeniu włączenia nowych powiatów, administracja pozostanie w dotychczasowym składzie personalnym.

Zmiany należy przeprowadzać jedynie w wypadkach uzasadnionych względami natury rzeczowej, a w miarę potrzeby uzupełnić aparat administracyjny.

Przejęcie powiatów przez Wojewodę Poznańskiego nastąpi w porozumieniu z zainteresowanymi Pełnomocnikami Okręgowymi.

O powyższych zmianach podziału administracyjnego należy zawiadomić urzędy niezespolone (M. O., U. B. i t. d.) działające na terenach włączonych powiatów jak również instytucje spółdzielcze, społeczne i t. p., oraz wezwać je do dostosowania swojej organizacji do nowego podziału.

O wykonaniu niniejszego zarządzenia należy zameldować Pełnomocnikowi Generalnemu w terminie do dnia 10.VII.1945 r.

Pełnomocnik Generalny R. P. dla Ziem Odzyskanych:

Edward Ochab.

175.

Zarządzenie Pełnomocnika Generalnego R. P. dla ziem odzyskanych

z dnia 28 czerwca 1945 r. Nr. 508 P. G./45

w sprawie objęcia przez Ob. Wojewodę Pomorskiego w administrację powiatów: Złotów i Człuchów.

Do Ob. Wojewody Pomorskiego

Pełnomocnik Generalny dla Ziem Odzyskanych zleca Ob. Wojewodzie Pomorskiemu objęcie w administrację powiatów, leżących na zachód i północ od granicy Rzplitej Polskiej z 1939 r. Są to powiaty: Złotów i Człuchów, które Wojewoda Pomorski przejmie od Pełnomocnika Rządu na Okręg Pomorza Zachodniego.

Wojewoda Pomorski obejmie natychmiast w swoją administrację wyżej wymienione powiaty, przy czym w zakresie administracji tymi powiatami Wojewodzie przysługują uprawnienia Pełnomocnika Okręgowego.

Po przeprowadzeniu włączenia nowych powiatów administracja pozostaje w dotychczasowym składzie personalnym. Zmiany należy przeprowadzać jedynie w wypadkach uzasadnionych względami natury rzeczowej, a w miarę potrzeby uzupełnić aparat administracyjny.

Przejęcie powiatów przez Wojewodę Pomorskiego nastąpi w porozumieniu z zainteresowanymi Pełnomocnikami Okręgowymi.

O powyższych zmianach podziału administracyjnego należy zawiadomić urzędy niezespolone (M. O., U. B. i t. d.) działające na terenach włączonych powiatów, jak również instytucje spółdzielcze, społeczne i t. p. oraz wezwać je do dostosowania swojej organizacji do nowego podziału.

O wykonaniu niniejszego zarządzenia należy zameldować Pełnomocnikowi Generalnemu w terminie do dnia 10. VII. 1945 r.

Pełnomocnik Generalny R. P. dla Ziem Odzyskanych:

Edward Ochab

176.

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 20 czerwca 1945 r.

o zakazie handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

Tytułem przypomnienia podaje się do publicznej wiadomości, co następuje:

Na podstawie postanowień art. 5 ust. (1) i art. 8 w związku z art. 1 ust. (1) i (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z r. 1938 Nr 86, poz. 584), zmienionego częściowo dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549)

1) Zabroniony jest handel zagranicznymi środkami płatniczymi. Zagranicznymi środkami płatniczymi w rozumieniu powyższego dekretu są pieniądze (monety, banknoty oraz wszelkie znaki pieniężne papierowe), nie mające w kraju obiegu ustawowego, oraz weksle, czeki, asygnaty kasowe, akredytywy, polecenia wypłat i przekazy, opiewające na waluty zagraniczne i płatne za granicą (dewizy).
2) Zabronione jest wszelkiego rodzaju przekazywanie, wysyłanie i wywóz za granicę środków płatniczych, bez względu na walutę, na jaką opiewają.
3) Kto bez zezwolenia Ministra Skarbu dokonywuje powyższych zabronionych czynności, podlega w myśl przepisów art. 16 dekretu karze więzienia oraz grzywny.
4) Sąd orzeka karę nie niższą, niż 5 lat więzienia i 200.000 zł. grzywny, jeżeli sprawca uczynił sobie proceder z popełniania przestępstw, o których wyżej mowa; w tym przypadku sąd może karę więzienia wymierzyć dożywotnio, a grzywnę do wysokości nieograniczonej.
5) W razie skazania za przestępstwo określone w art. 16 dekretu na więzienie, sąd orzeka przepadek będących przedmiotem przestępstwa zagranicznych środków płatniczych, bez względu na to, czyją stanowią własność.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

177.
Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 7 lipca 1945 r.

o nadaniu uprawnień agenta dewizowego przedsiębiorstwu państwowemu Polskie Biuro Podróży „Orbis".

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549) i w związku z art. 3 pkt. h) dekretu z dnia 7 maja 1945 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Biuro Podróży „Orbis" (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 100), ogłaszam, iż temuż

Polskiemu Biuru Podróży „Orbis"

nadane zostały uprawnienia agenta dewizowego w zakresie ustalonym w § 1 ust. (3) i (5) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40).

za Ministra Skarbu:
D. Kuszewski
Podsekretarz Stanu

178.
Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 2 lipca 1945 r. L. D. I. 21555/550/Em/45

w sprawie przyśpieszenia prac, związanych z uruchomieniem wypłaty zaopatrzeń emerytalnych.

Do Izb Skarbowych.

Do Ministerstwa Skarbu wpływa wiele skarg od emerytów na niewypłacanie im zaopatrzeń. Treść większości zażaleń sprowadza się do twierdzenia, że osoba interesowana nie otrzymuje dotychczas zaopatrzenia, pomimo zarejestrowania się i złożenia wymaganych dowodów swych uprawnień już przed kilku miesiącami. Z nadsyłanych przez Izby Skarbowe sprawozdań wynika również, że w wydziałach VI-ych zalega jeszcze duża ilość nierozpatrzonych podań o wznowienie wypłaty.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu podkreśla z naciskiem konieczność przyśpieszenia prac związanych z uruchomieniem wypłaty zaopatrzeń i poleca, ażeby we wszystkich tych przypadkach, w których samo prawo do zaopatrzenia jest niewątpliwe, a wyjaśnienia wymaga jedynie wysokość kwoty, jaką ostatecznie należy wypłacić osobie interesowanej, zarządzać wypłatę zaliczkową w wysokości, jaką można ustalić na podstawie już złożonych przez tę osobę dowodów.

za Ministra Skarbu—Dyrektor Departamentu:
H. Birencwajg

179.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 14 lipca 1945 r. L. D. I. 21226/45

w sprawie zwalczania potajemnego gorzelnictwa.

Do wszystkich Izb Skarbowych

Przestępczość skarbowa — zwłaszcza w dziedzinie niedozwolonego wyrobu spirytusu i handlu takim spirytusem wzrosła niebywale w ostatnich czasach. Zdarza się nawet w sporadycznych przypadkach, jak to wynika ze sprawozdań Izb Skarbowych, że w przestępstwach tych współdziałają żołnierze, pozostający w czynnej służbie wojskowej.

Rząd podjął energiczną akcję w celu ukrócenia wzmożonej przestępczości w tej dziedzinie, czego wyrazem jest wydanie dekretu z dnia 12 grudnia 1944 r. o zwalczaniu potajemnego gorzelnictwa (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 85); dekretem tym zostały znacznie podwyższone kary, grożące za tego rodzaju przestępstwa.

Nie można dopuścić, by postanowienia tego dekretu pozostały jedynie martwą literą prawa, lecz trzeba je stosować z należytą energią i użyć wszelkich środków prawem przewidzianych, by osoby, łamiące je, poniosły zasłużoną karę.

Ministerstwo Skarbu zdaje sobie sprawę z trudności, jakie napotykają władze skarbowe i ich organa wykonawcze w walce z nielegalną produkcją spirytusu, zwłaszcza gdy w przestępstwie tym współdziałają wojskowi; należy jednak pamiętać, że przepisy prawa karnego skarbowego stosują się także do osób podlegających lub poddanych sądownictwu wojskowemu (art. 208 par. 2 p. k. s.).

Niezależnie od zwalczania potajemnych gorzelń należy również zwrócić baczną uwagę na handel spirytusem nielegalnego pochodzenia. Jest bowiem faktem notorycznie znanym, że nieomal w każdym domu można nabyć tak zwany „bimber" zupełnie jawnie.

Tymczasem ze sprawozdań nadsyłanych przez Izby Skarbowe wynika, że ilość spraw karnych, wszczętych o tego rodzaju handel, jest stosunkowo nieznaczna; akcja dochodźcza na tym odcinku nie jest więc prowadzona dostatecznie energicznie.

Wobec powyższego i mając na względzie, że nagminny charakter omawianych przestępstw czyni je specjalnie szkodliwymi, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) należy rozwinąć jak najenergiczniejszą akcję w kierunku ścigania potajemnego gorzelnictwa i handlu spirytusem nielegalnego pochodzenia.

2) W przypadku wykrycia nielegalnej produkcji spirytusu i stwierdzenia, że w występku tym współdziałali żołnierze, pozostający w czynnej służbie wojskowej, należy niezwłocznie zwrócić się do miejscowego posterunku żandarmerii wojskowej i stosownie do przepisów art. 242 par. 2 i 243 p. k. s. zażądać pomocy w prowadzeniu dochodzeń, w szczególności uzbrojonej asysty do przeprowadzenia rewizji w miejscu popełnienia przestępstwa.

Jednocześnie o faktach takich należy zawiadomić miejscowego komendanta garnizonu wojskowego: bądź polskiego bądź radzieckiego, w zależności od tego, do jakiej formacji wojskowej należą żołnierze, którzy współdziałali w przestępstwie. W zawiadomieniu należy powołać się na dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 grudnia 1944 r. i zaznaczyć, że odpowiedzialność karna rozciąga się również i na wojskowych, pozostających w czynnej służbie.

3) O każdym przypadku współdziałania wojskowych w przestępstwie należy zawiadomić bezzwłocznie Ministerstwo Skarbu, podając dokładną datę i miejsce popełnienia przestępstwa, oraz jakie kroki przedsięwzięto przeciw sprawcom i z jakim skutkiem.

Dyrektor Departamentu:

H. Birencwajg

180.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 20 czerwca 1945 r. L. D. II. 19707/3/45

w sprawie walki z nielegalnym handlem zagranicznym pieniądzem.

Do wszystkich Dyrektorów (Kierowników) Izb Skarbowych.

Życzeniem Ministerstwa Skarbu jest, by handel zagranicznymi środkami płatniczymi, prowadzony przez spekulantów z oczywistą szkodą dla interesów gospodarczych Państwa i społeczeństwa, a praktykowany zupełnie jawnie i bezkarnie w niespotykanych dotąd

rozmiarach, został ukrócony wszelkimi dostępnymi środkami.

W tym celu, i zanim w ramach postanowień art. 3 dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) zostaną zorganizowane Inspektoraty oraz brygady karno - skarbowe, a rozporządzenie wykonawcze określi zakres działania i właściwość terytorialną karnych organów wykonawczych władz skarbowych, Ministerstwo Skarbu poleca Obywatelom Dyrektorom (Kierownikom) Izb Skarbowych przystąpić niezwłocznie do walki ze spekulacją walutami, przeznaczając do tego celu część zatrudnionego w obecnej chwili personelu brygad ochrony skarbowej, które w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 119) powołane są do wykonywania czynności z zakresu dochodzenia w sprawach o przestępstwa dewizowe.

Zgodnie z przepisami art. 21, ustęp (1)—(3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z r. 1938 Nr 86, poz. 584) do prowadzenia dochodzeń w sprawach o przestępstwa dewizowe stosuje się przepisy postępowania karnego.

Sporządzone protokóły należy kierować bez zwłoki do właściwego Prokuratora, natomiast ewent. zakwestionowane i zatrzymane walory składać wraz z dokładną ich specyfikacją do depozytu właściwego Urzędu Skarbowego — do dyspozycji władz sądowych.

O przebiegu akcji zechcą Obywatele Dyrektorzy (Kierownicy) Izb Skarbowych informować co miesiąc Ministerstwo Skarbu.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

181.
Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 19 lipca 1945 r. L. D. III. 23807/669/45/Ak

w sprawie kredytów na okres prowizorium budżetowego na kwiecień 1945 r. oraz na maj—czerwiec 1945 r.

Do wszystkich Izb Skarbowych

W czasie inspekcji jednej z Izb Skarbowych stwierdzono przekroczenie kredytu z powodu niezastosowania do kredytów otwartych na okres prowizorium budżetowego na kwiecień oraz osobno na maj—czerwiec 1945 r. postanowień dotyczących uchwał Rady Ministrów, przewidujących wygasanie kredytów po upływie okresu, na jaki zostały otwarte.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

1) kredyty otwarte na okres prowizorium budżetowego na kwiecień 1945 r. i osobno na okres maj—czerwiec 1945 r. niewykorzystane przez władze asygnujące wygasają po upływie każdego z tych okresów, z wyjątkiem kredytów majątkowych na okres maj—czerwiec 1945 r. dla których ustalony został miesięczny okres ulgowy.

2) Księgi kredytów mają być zamknięte po upływie każdego z wymienionych okresów osobno.

3) Wznowienie kredytów, dokonane po upływie okresu danego prowizorium budżetowego wbrew zasadom wzmiankowanych wyżej przepisów, podlegają anulowaniu. Dotyczące wpłaty winny być zarachowane na dochód budżetu Ministerstwa Skarbu w Dziale 5 par. 11 (par. 16 przep. dla władz).

4) O przekroczeniu kredytów w poszczególnych tytułach budżetowych Izby Skarbowe zawiadomią właściwe władze asygnujące, dopilnują wyrównania przekroczeń oraz wydadzą odpowiednie zarządzenia podległym kasom urzędów skarbowych.

Dyrektor Departamentu:
Ivanka.

182.
Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 30 maja 1945 r. L. D. V./4-4/19/45

w sprawie postępowania wymiarowego w sprawie nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego.

Do wszystkich Izb Skarbowych

W związku z dekretem z dn. 13 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72) i rozporządzeniem wykonawczym do tegoż dekretu, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

I.

Urzędy Skarbowe roześlą w terminie do dnia 31 lipca r. b. wszystkim komitetom domowym w gminach miejskich oraz zarządom gminnym wiejskim odpowiednią ilość zeznań do wymiaru nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego (Wzór Nr 1) celem doręczenia ich za pokwitowaniem wszystkim głównym lokatorom, (właścicielom majątków, gospodarstw), sublokatorom oraz tym członkom rodziny głównych lokatorów jak i sublokatorów, którzy według posiadanych przez komitety domowe (zarządy gminne) wiadomości: mają przedmioty majątkowe wymienione w par. 9 rozporządzenia wykonawczego powiększyły lub ulepszyły posiadany już przed wojną majątek względnie spłaciły zobowiązania przedwojenne. Do kompletu zeznań dołączą urzędy odpowiednią ilość oświadczeń komitetów domowych (zarządów gminnych) według wzoru Nr 3, licząc po jednym egzemplarzu na każdą nieruchomość.

Komitety domowe (zarządy gminne) wpiszą do oświadczeń wszystkie wyżej wymienione osoby i doręczą im zeznania za pokwitowaniem w rubryce 4 oświadczenia.

Równocześnie z rozesłaniem formularzy druków (wzór Nr 1 i 3) urząd skarbowy wezwie przez publiczne obwieszczenie (Wzór Nr 4) wszystkie osoby posiadające majątek do wypełnienia i złożenia zeznań komitetom domowym (zarządom gminnym) w przepisanym terminie oraz te ostatnie do złożenia zeznań w urzędach skarbowych po uzupełnieniu swoimi uwagami na oświadczeniach co do ich zupełności i prawdziwości.

Uwagi i wyjaśnienia wpisuje przewodniczący komitetu domowego w gminach miejskich i wójt w gminach wiejskich.

Po upływie terminu wyznaczonego do złożenia oświadczeń i zeznań urzędy skarbowe wezwą komitety domowe i zarządy gminne, które nie wypełniły obowiązku do niezwłocznego wykonania zlecenia z jednoczesnym zawiadomieniem ich bezpośrednich władz zwierzchnich.

Przy odbiorze oświadczeń należy sprawdzić czy zostały one właściwie sporządzone i w razie stwierdzenia większych uchybień zwrócić oddającym w celu ich usunięcia. Ponadto przy odbiorze należy w miarę możności ustalać w drodze pytań, zadawanych oddawcom, bliższe dane o źródłach majątkowych osób, wymienionych w tych listach. Treść udzielonych wyjaśnień należy zanotować na oświadczeniach. Odnosi się to w pierwszym rzędzie do osób, które nie złożyły zeznań, a to w związku z wymiarem grzywny za niezłożenie zeznania.

Osoby, które nie złożyły zeznań, należy ukarać odpowiednio grzywną z art. 11 dekretu z jednoczesnym wezwaniem ich indywidualnie do złożenia zeznań w terminie dni 3. Urzędy Skarbowe mogą jednak w poszczególnych przypadkach uskutecznić wymiar grzywny dopiero w razie niezłożenia przez płatnika żądanego zeznania na indywidualne wezwanie. Za składanie zeznań po terminie należy wymierzyć grzywny z art. 185 Ordynacji Podatkowej.

Osoby prawne winny złożyć zeznania w wyznaczonym terminie we właściwym urzędzie rewizyjnym. Za niezłożenie w terminie lub niezłożenie wogóle zeznania należy wymierzyć grzywny według wskazań jak wyżej.

II.

Wszystkie złożone zeznania należy szczegółowo zbadać i te z nich, z których w sposób niedwuznaczny wynika brak obowiązku podatkowego należy łącznie z oświadczeniem odłożyć ad acta. Jest to t. zw. pierwsze wyłączenie. Kierownik działu wymiarowego stwierdzi swym podpisem na każdym oświadczeniu ilość zeznań, które nie wchodzą w rachubę przy opodatkowaniu, oznaczając je odpowiednio na oświadczeniu. Celem ułatwienia kontroli akt osób wyłączonych należy oświadczenia wraz z zeznaniami ułożyć wg ulic i numerów domów (wsi) tworząc z nich odrębną grupę akt. Dla wszystkich innych osób co do których — zdaniem władzy wymiarowej — zachodzi możliwość opodatkowania, urząd skarbowy założy arkusze wymiarowe. Uwagi przewodniczącego komitetu domowego i wójtów gmin mają być w odpisach z oświadczeń dołączone do arkuszy wymiarowych. Do założonych arkuszy urząd dołączy zeznania płatnika i wyciągi z oświadczeń. Pierwsze wyłączenie należy zakończyć do dnia 15 września 1945 r. i z tymże dniem otworzyć postępowanie wyjaśniające. Pierwszą czynnością postępowania wyjaśniającego jest badanie zeznań pod względem merytorycznym.

Jeżeli przy sprawdzaniu nasuną się wątpliwości co do prawdziwości i dokładności zeznań, władza wymiarowa winna przeprowadzić postępowanie celem usunięcia tych wątpliwości.

W szczególności urzędy skarbowe winny wezwać następujące władze, urzędy i osoby do dostarczenia w ciągu dwóch tygodni pisemnych informacyj:

a) notariuszów — odnośnie zawartych po dniu 31. VIII. 1939 r. tranzakcji kupna - sprzedaży nieruchomości, zaciągnięcia i spłacenia sum hipotecznych, co do osób zawierających wszelkiego rodzaju spółki i t. p.

b) wydziały hipoteczne sądów okręgowych — odnośnie w tymże czasie zaciągniętych i spłaconych pożyczek oraz odsetek,

c) wydziały cywilne sądów — odnośnie wszczętych po 31. VIII. 1939 r. sporów cywilnych, dotyczących większych sum.

Nadesłane informacje winny być porównane z danymi znajdującymi się w aktach.

Równocześnie zgodnie z art. 8 dekretu, urzędy skarbowe, winny podać do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w pismach ewentualnie także przez Radio, że w lokalu urzędu wyłożona jest lista zawierająca nazwiska osób, którym ma być wymierzony nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego i wezwać każdego kto wie o wzbogaceniu wojennym tych osób a także innych osób, aby donieśli o tym niezwłocznie właściwym komisjom obywatelskim (urzędom skarbowym).

Listy o których mowa sporządza się w 2 egzemplarzach według gmin (wsi), dzielnic miejskich z oznaczeniem stanu majątkowego na dzień 30. VI. 1945 r. Jeden egzemplarz listy wykłada się na przeciąg 4 tygodni w pomieszczeniu władzy podatkowej I instancji, a drugi przesyła się do właściwego zarządu gminnego dla wyłożenia na taki sam przeciąg czasu w miejscu dostępnym dla publiczności.

Władza podatkowa I instancji lub zarząd gminny obowiązane są przyjąć protokólarnie uwagi osób, przeglądających listy.

Następnie urzędy w razie ustalenia rozbieżności między zeznaniami a stanem akt mogą badać świadków na konkretne okoliczności, przeprowadzać oględziny lokalne i t. d.

W toku postępowania wyjaśniającego należy przedstawić powstałe wątpliwości płatnikowi, żądać wyjaśnień, uzupełnień i dowodów, przesłuchiwań świadków i biegłych i t. p. Przy szacowaniu majątku należy posługiwać się przede wszystkim biegłymi. Jeżeli źródła majątkowe (jedno lub kilka) znajdują się poza okręgiem urzędu skarbowego, urząd skarbowy zwróci się do właściwego terenowo urzędu o rekwizycyjne przeprowadzenie dowodu na okoliczność wartości przedmiotów majątkowych, znajdujących się w tym miejscu.

W wyniku postępowania wyjaśniającego okaże się kto i od czego ma uiścić podatek od wzbogacenia wojennego.

Akta płatników nie podlegających podatkowi bądź to z powodu braku obowiązku, bądź też z powodu tego, że szacunek nadwyżki majątku wynosi mniej niż 100.000 zł., należy wobec tego wyłączyć z ogólnej grupy akt. Jest to t. zw. drugie wyłączenie. Naczelnik urzędu skarbowego zaznaczy na każdym wyłączanym arkuszu wymiarowym brak obowiązku podatkowego, podając w krótkości powody wyłączenia. Akta z drugiego wyłączenia należy ułożyć oddzielnie analogicznie do akt grupy I-szej. Drugie wyłączenie powinno być przeprowadzone do dnia 15 listopada 1945 r.

Akta pozostałych płatników urząd przedstawi Komisji Obywatelskiej wraz ze swym wnioskiem co do ustalenia podstaw wymiaru i wysokości podatku.

Akcja wymiarowa winna być ukończona do dnia 15 grudnia 1945 r.

III.

Ministerstwo Skarbu przywiązuje dużą wagę do terminowego wykonania prac, związanych z wymiarem podatku, mając na uwadze tak fiskalne, jak i społeczne znaczenie dekretu.

Uchwycenie osób, które w czasie wojny powiększyły swój stan posiadania i odprowadzenie części ich wzbogacenia do kas skarbowych winno dać pokaźny efekt finansowy. Przy ogólnie przychylnej opinii publicznej dla tego rodzaju podatku oraz mając poparcie społeczeństwa, a więc i czynnika obywatelskiego w postaci komisji obywatelskiej, winny urzędy skarbowe bez większego trudu odpowiednio ustalić wartość nadwyżek majątkowych i wymierzyć podatek.

Ministerstwo Skarbu przez swoje organa będzie badać postępy prac, związanych z wymiarem podatku, jak i ściągnięciem należności.

Minister Skarbu:

K. Dąbrowski

IZBA SKARBOWA
w . . . .

OBWIESZCZENIE.

Izba Skarbowa podaje do ogólnej wiadomości, że na podstawie przepisów par. par. . . . . Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia . . . . 1945 r. w sprawie wykonania dekretu o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego, wszystkie osoby fizyczne, prawne i spadki wakujące, które w okresie od dnia 31 sierpnia 1939 r. do dnia 30 czerwca 1945 r.:

1. nabyły własność
   a) gruntu,
   b) budynku,
   c) placu niezabudowanego,
   d) przedsiębiorstwa handlowego, przemysłowego lub innego,
   e) towarów, surowców, narzędzi produkcji i t. p.,
   f) kapitałów i należności,
   g) ruchomości domowych i innych przedmiotów służących do osobistego użytku,
   h) wszelkich innych nie wymienionych wyżej przedmiotów majątkowych,

2. Powiększyły lub ulepszyły posiadany już przed wojną majątek,

3. Spłaciły zobowiązania przedwojenne, obowiązane są złożyć zeznania do wymiaru nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego w terminie do dnia 15 sierpnia 1945 r.

Osoby, które nabyły wyłącznie własność ruchomości domowych i innych przedmiotów, służących do osobistego użytku, zobowiązane są do składania zeznań w tych tylko przypadkach, w których wartość obiegowa tych przedmiotów na dzień 30 czerwca 1945 r. przekracza kwotę 100.000 zł.

Zeznania składają osoby fizyczne i spadki wakujące miejscowym komitetom domowym — zarządom gminnym.

Osoby prawne winny złożyć zeznania we właściwym urzędzie rewizyjnym.

Formularze zeznań i oświadczeń przewodniczących komitetów domowych — wójtów gmin zostały już rozesłane komitetom domowym — zarządom gminnym. Komitety domowe — zarządy gminne obowiązane są bezzwłocznie doręczyć formularze zeznań osobom wymienionym wyżej.

Komitety domowe i zarządy gminne, którym formularzy zeznań nie dostarczono, powinny zgłosić się po odbiór tychże do urzędów skarbowych, zaś osoby obowiązane do złożenia zeznań — do komitetów domowych — zarządów gminnych.

Przewodniczący komitetów domowych — wójtowie gmin winni złożone zeznania wraz z wypełnionymi należycie i podpisanymi formularzami oświadczeń złożyć we właściwym urzędzie skarbowym lub nadesłać pocztą (listem poleconym) w terminie do dnia 18 sierpnia 1945 r.

W zastępstwie komitetów domowych, gdy ich niema, obowiązki o których mowa wyżej przechodzą na właścicieli domów lub zarządców nieruchomości.

Właściwym do opodatkowania jest ten urząd w okręgu, którego ma płatnik w dniu 30. VI. 1945 r. siedzibę lub miejsce zamieszkania, albo w braku tegoż miejsce pobytu. Jeżeli płatnik nie ma w kraju siedziby, miejsca zamieszkania lub pobytu wymierza się podatek w tym okręgu w którym znajdują się podlegające podatkowi przedmioty majątkowe.

Art. 11 dekretu o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego „(1) Kto nie stosuje się do wezwań władz skarbowych, komisji obywatelskiej lub komisji odwoławczej, nie składa zeznania do wymiaru nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego, odmawia złożenia wyjaśnień lub w inny sposób usilnie utrudnić lub udaremnić czynności władz skarbowych, komisji obywatelskiej lub komisji odwoławczej, poprzedzające wymiar nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego ulegnie karze grzywny do 200.000 zł.

(2) W razie niemożności ściągnięcia grzywny ulega ona zamianie na pracę przymusową lub areszt do lat 3-ch.

(3) W przypadku świadomego zatajenia lub usiłowania zatajenia swego wzbogacenia wojennego ponadto całe wzbogacenie wojenne może ulec przepadkowi."

Dyrektor Izby Skarbowej:

OŚWIADCZENIE

Komitetu Domowego w . . . .
Zarządu gminy . . . .

w sprawie zupełności i prawdziwości złożonych zeznań do wymiaru nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego.

Objaśnienia.

1) Przewodniczący komitetów domowych (wójtowie gmin) wpiszą do oświadczeń wszystkich mieszkańców (właścicieli majątków, gospodarstw),

2) W zasadzie każdej z wymienionych osób należy bezzwłocznie doręczyć za pokwitowaniem w rubr. 4 oświadczenia egzemplarz zeznania,

3) Datę zwrotu wypełnionego zeznania należy odnotować w rubr. 5,

4) Złożone zeznania należy krytycznie przejrzeć i wszelkie nasuwające się uwagi co do ich zupełności i prawdziwości należy opisać w rubr. 6-ej oświadczenia.

5) Oświadczenie wraz z zeznaniami należy po podpisaniu oświadczeń złożyć we właściwym urzędzie skarbowym lub nadesłać pocztą listem poleconym w terminie do dnia 18 sierpnia 1945 r.

6) Zeznań można nie żądać od tych osób, co do których przewodniczący komitetów domowych (wójtowie gmin) stwierdzą w rubr. 6, że wzbogacenia wojennego nie osiągnęli: 1) nie nabyli lub stali się posiadaczami a) nieruchomości gruntowej, b) budynkowej, c) placu niezabudowanego, d) przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego, e) towarów, surowców, narzędzi produkcji i t. p., f) kapitałów pieniężnych i należności, g) urządzenia domowego i innych przedmiotów służących do osobistego użytku, h) wszelkich innych wartości majątkowych; 2) nie powiększyli lub ulepszyli posiadanego już przed wojną majątku ani 3) nie spłacili zobowiązań przedwojennych.

7) W zastępstwie komitetów domowych, gdy ich niema, obowiązki o których mowa w poprzednich punktach przechodzą na właścicieli domów lub zarządców nieruchomości.

Nr kolejny	Nr. lokalu, oznaczenie zabudowań na wsi	Nazwisko i imię zobowiązanego do złożenia zeznania	Pokwitowanie płatnika z odbioru zeznania	Data złożenia zeznania	Oświadczenie przewodniczącego komitetu domowego — wójta gminy
1	2	3	4	5	6

.... dnia .... 1945 r. Podpis ....

183.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 4 lipca 1945 r. L. D. V./4-4/26/45

w sprawie opłat stemplowych od dokumentów nadania gruntów na podstawie dekretu z dnia 6 września 1944 r.

Do Izby Skarbowej Mazowieckiej Wydział V w Warszawie

Ministerstwo Skarbu podzielając częściowo zapatrywanie Izby Skarbowej wyrażone w tamt. sprawozdaniu z dnia 16 czerwca 1945 r. Nr W. V. 2090/45 wyjaśnia, że od powyższych dokumentów należy z mocy ust. 3 art. 58 u. o. s. wymierzać opłatę stemplową według stawki ulgowej 1%, przyjmując w tym celu za podstawę wymiaru opłaty całą należną cenę kupna, obliczoną stosownie do art. 14 dekretu z dnia 6 września 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 3/45 poz. 13) po 400 zł za cetnar żyta.

Dekret bowiem nie uchylił ani nie zmienił wyjątkowego przepisu o zastosowaniu stawki ulgowej w art. 58 u. o. s., a uchylając powołaną w par. 105 rozp. wyk. do ustawy stemplowej ustawę z dnia 28 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr 1/26 poz. 1) o wykonaniu reformy rolnej — ustala tylko nowe zasady do pobierania opłaty stemplowej według powyższej ulgowej stawki od pism stanowiących tytuł przejścia własności gruntów nabywanych przy przeprowadzaniu reformy rolnej.

Natomiast wobec rozłożenia spłaty 90% ceny kupna na długoletni okres (10—20 lat) i prawdopodobieństwa ustalenia ceny żyta — analogicznie do roku 1944/45 — również w kwotach niższych od cen rynkowych jak i obniżania się tych ostatnich w czasie spłacania reszty ceny kupna — obliczenie podstawy wymiaru opłaty stemplowej w sposób przez Izbę Skarbową projektowany — byłoby krzywdzące podatników, nie odpowiadałoby intencjom dekretu i poniekąd sprzeczne z art. 9 u. o. s.

Dyrektor Departamentu:
Mgr. T. Dietrich

Ministerstwo Skarbu
Warszawa, dnia 4 lipca 1945 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym

— udziela się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
Mgr. *T. Dietrich*

Cena numeru niniejszego zł. 12.—. Prenumerata miesięczna zł. 20.—.

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy.

Prenumeratę przyjmuje się za czas od m. maja 1945 r. t. j. od Nr. 10 Dziennika Urzędowego. Cena kompletu za m. kwiecień 1945 r. (od Nr. 1 do Nr. 9) wynosi zł. 90—.

Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Zakłady Graficzne „Czytelnik" Targowa 82.